

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Mgr. L. N.**, zastoupené Mgr. Ing. Pavlem Lvem, advokátem se sídlem Poláškova 2, 757 01 Valašské Meziříčí, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2010, č. j. KUZL 35431/2010, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) PROFI KLIMA a. s.**, se sídlem Branky 51, 756 45 Branky, **2) X.**, **3)** Y., **4) Obec Branky**, se sídlem Branky 6, 756 45 Branky, zastoupená JUDr. Janem Dobrovolným, advokátem se sídlem Náměstí 75, 757 01 Valašské Meziříčí, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 58/2010 – 86,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení č. 1) podala dne 28. 7. 2008 u Městského úřadu Valašské Meziříčí žádost o stavební povolení na stavbu výrobního areálu PROFI KLIMA. Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2010, č. j. MěÚVM 05635/2010, Městský úřad Valašské Meziříčí, odbor územního plánování, stavebního řádu a regionálního rozvoje, podanou žádost přezkoumal a vydal stavební povolení podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), na stavbu „*Výrobní areál PROFI KLIMA - 1. stavba (SO 01 – výrobní hala A, SO 03 – provozní budova, SO 05 – vodovodní přípojka, SO 07 – přípojka splaškové kanalizace, SO 08.1 – el. přípojka VN, SO 08.2 – stožárová trafostanice, SO 08.3 – el. přípojka NN, SO 10 – venkovní osvětlení, SO 11 – zpevněné plochy, sjezd, SO 13 – oplocení)*“. K odvolání žalobkyně Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, rozhodnutím ze dne 25. 5. 2010, č. j. KUZL 35431/2010, napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání zamítl.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně; ten rozsudkem ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 58/2010 - 86, žalobu zamítl. Krajský soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně obsažené v žalobě a konstatoval, že uvedené námitky byla žalobkyně oprávněna uplatnit v průběhu řízení územního, jehož byla účastnicí. Soud nemůže být povolán k plnění role územně plánovacího orgánu. Jeho úkolem je přezkoumat, zda žalobou napadené rozhodnutí je či není v souladu se zákonem; v předmětné věci krajský soud rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem neshledal, proto žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů.

[4] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že námitky, které v průběhu stavebního řízení formulovala, měly být uplatněny v rámci řízení o umístění stavby, a že stavební úřad není povinen zabývat se námitkami účastníků nad rámec zákona ani k nim jinak přihlížet. Uvedený závěr krajského soudu je podle stěžovatelky v rozporu se základními zásadami soudního řízení, neboť právě soudy by měly dohlížet na zákonnost a spravedlnost.

[5] V průběhu celého stavebního řízení stěžovatelka vznášela námitky, které byly důležité pro občany obce Branky jak z hlediska bezpečnosti, tak z hlediska kvality bydlení. Naopak obec Branky, jež byla také účastníkem řízení, zájem občanů nehájila; nad zájem občanů postavila zájem jednotlivce (stavebníka).

[6] Námitky vznesené stěžovatelkou v žalobě jsou totožné, jako námitky uplatňované ve stavebním řízení. Pokud k nim stavební úřad ani žalovaný nepřihlédli, bylo povinností soudu přezkoumat, zda postup správních orgánů byl správný a v souladu se zákonem. Stěžovatelka má obavu o bezpečnost občanů obce Branky, proto se domáhá posouzení, zda obslužná komunikace zabezpečující přístup do povolené stavby splňuje náležitosti pro provoz nákladních a osobních vozidel.

[7] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti opětovně zpochybňuje postup správních orgánů, které v předcházejícím stavebním řízení údajně nevypořádaly její námitky vztahující se k obslužné komunikaci zabezpečující přístup k povolené stavbě. Ani krajský soud tyto námitky neakceptoval a neztotožnil se s navrhovanou variantou řešení dopravní obslužnosti.

[9] Podle žalovaného bylo o všech stěžovatelkou vznesených námitkách rozhodnuto ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Rozhodnutí správních orgánů byla dostatečně a srozumitelně odůvodněna, přičemž ostatní připomínky a poznámky stěžovatelky byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Odvolacími námitkami se žalovaný podrobně zabýval na stranách 10 – 12 napadeného rozhodnutí.

[10] Z uvedených důvodů se žalovaný plně ztotožnil se závěry Krajského soudu v Brně a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[11] Osoba zúčastněná na řízení č. 1) se v podaném vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry vyslovenými v rozsudku krajského soudu. Konstatovala, že stěžovatelka měla právo své trvale se opakující námitky uplatnit již při územním řízení; to však neučinila. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona však k připomínkám a námitkám vzneseným ve stavebním řízení nelze přihlížet, spadají-li do oblasti, která mohla a měla být uplatněna v řízení územním. Požadavek na posouzení skutečností souvisejících s rozšířením průmyslové zóny nelze slučovat se současným stavebním řízením. Z popsaných důvodů osoba zúčastněná na řízení č. 1) navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[12] Osoba zúčastněná na řízení č. 4) ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala v celém rozsahu na stanovisko a vyjádření žalovaného podané ke kasační stížnosti, s nímž vyslovila plný souhlas. Dále vyčíslila požadovanou náhradu nákladů řízení.

[13] Osoby zúčastněné na řízení č. 2) a 3) se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřily.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [ad V. A); důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], poté hodnotil námitku nesprávného posouzení povahy námitek uplatněných stěžovatelkou v žalobě [ad V. B); důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

V. A) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti v obecné rovině uvedla, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Žalovaný ani krajský soud se řádně nezabývali jejími námitkami uplatněnými ve stavebním řízení a v řízení před krajským soudem. Proto trpí napadený rozsudek podle stěžovatelky nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[18] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „[n]*edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za nepřezkoumatelné se považuje též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi uplatněnými žalobními body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, www.nssoud.cz).

[19] Krajský soud v Brně na straně 2 – 3 napadeného rozsudku neshledal důvodnými námitky stěžovatelky, neboť konstatoval, že všechny uplatněné námitky, byla stěžovatelka oprávněna vznést v průběhu územního řízení, jehož byla účastnicí. S ohledem na § 114 stavebního zákona tak podle krajského soudu stavební úřad nebyl povinen se předmětnými námitkami věcně zabývat. Nejvyšší správní soud uvádí, že se krajský soud žalobními námitkami stěžovatelky řádně zabýval a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč zmíněné námitky nespadají do předmětu řízení stavebního a že měly být uplatněny v řízení územním. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že by odůvodnění rozsudku krajského soudu trpělo v tomto ohledu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Z povahy věci tak vyplývá, že stěžovatelka brojí spíše proti právnímu posouzení žalobních námitek zaujatému krajským soudem.

[20] V souladu s výše uvedeným Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku není důvodná.

V. B) Námitka nesprávného posouzení povahy námitek uplatněných v žalobě

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného posouzení námitek, které stěžovatelka uplatnila v řízení o žalobě před krajským soudem. Podle stěžovatelky měl krajský soud předmětné námitky věcně přezkoumat a přihlížet k nim. Krajský soud ve vztahu ke všem námitkám vzneseným v žalobě konstatoval, že měly být uplatněny již v řízení územním a že k nim v řízení stavebním nelze podle § 114 stavebního zákona přihlížet.

[22] Z ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona plyne, že *účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.* Podle druhého odstavce citovaného ustanovení *se nepřihlíží k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování*

regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území. Třetí odstavec citovaného ustanovení pak uvádí, že *o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.*

[23] Námitky uplatněné stěžovatelkou v žalobě a následně i v kasační stížnosti je pro správné posouzení věci nutné rozdělit do dvou okruhů: první okruh tvoří obecné námitky týkající se zvýšeného provozu na místní komunikaci zajišťující přístup do výrobního areálu v důsledku provozu areálu. Druhý okruh námitek se týká zvýšení provozu na zmíněné místní komunikaci v průběhu stavby.

[24] Krajský soud ve vztahu ke všem žalobním námitkám uzavřel, že se jedná o námitky, jež měly být uplatněny v územním řízení, a proto se jimi věcně nezabýval. Také veškeré námitky týkající se užívání předmětné komunikace měly být podle jeho názoru uplatněny v řízení územním. Uvedený názor však Nejvyšší správní soud nesdílí.

[25] Ve shodě s krajským soudem lze konstatovat, že námitky stěžovatelky týkající se ovlivnění kvality životního prostředí v důsledku provozu výrobního areálu, jsou námitky, které svým předmětem spadají do řízení územního, v němž je rozhodováno o samotném umístění stavby v území.

[26] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smysl územního řízení je odlišný od smyslu stavebního řízení. V prvém případě se posuzuje stavební záměr z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru podle výsledků územního řízení. V případě stavebního řízení se však jedná již jen o posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy [§ 111 odst. 1 a 2 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení se stavba do území neumísťuje, neboť je v něm již umístěna na základě územního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 - 81, www.nssoud.cz). Je tedy zřejmé, že *„mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězící se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení. Správní soudy se mohou při přezkumu stavebního povolení zabývat toliko těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení, a nemohou posuzovat zákonnost stavebního povolení z pohledu otázek, které se věcně neupínají k předmětu stavebního řízení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 - 565, www.nssoud.cz).

[27] Ve stavebním řízení tedy není možné opětovně hodnotit dopady provozu povolené stavby na změnu života rodin v dané obci, zhoršení kvality životního prostředí a na zvýšení nebezpečí způsobeného zvýšeným provozem na předmětné komunikaci. Základní koncepce rozvoje území obce, jakož i uspořádání krajiny a koncepce veřejné infrastruktury, je obsažena v územním plánu obce (§ 43 stavebního zákona; srov. změna č. 3a územního plánu sídelního útvaru Branky schválená zastupitelstvem obce dne

22. 3. 2005). Posouzení vlivu povolované stavby na životní prostředí pak bylo předmětem územního řízení (umístění záměru a zohlednění jeho dopadů na životní prostředí; srov. územní rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 30. 11. 2007, č. j. MěÚVM 66990/2007); v řízení stavebním se těmito skutečnostmi již nelze zabývat. Obdobný názor zastává i odborná literatura. Stavební úřad se ve stavebním řízení znovu nezabývá *„podmínkami pro umístění navrhované stavby na pozemku, její výškou, tvarem střechy či odstupem od hranic sousedních pozemků“* (srov. Doležal, J. Mareček, J., Sedláčková, B. a kolektiv. *Nový stavební zákon v teorii a praxi a předpisy související s poznámkami*. Praha: Linde, 2006. s. 215).

[28] Lze tedy konstatovat, že ve vztahu k námitkám týkajícím se zhoršení životního prostředí v důsledku provozu povolené stavby, krajský soud správně uzavřel, že takové námitky nelze posuzovat v řízení o povolení stavby, neboť svým obsahem spadají do řízení územního. Bylo-li pro daný záměr vydáno pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, nelze již takto formulované námitky s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona v řízení o povolení stavby zohlednit.

[29] Ohledně posouzení povahy druhého okruhu žalobních námitek týkajících se provozu vozidel po místní komunikaci v průběhu výstavby, Nejvyšší správní soud závěrům krajského soudu nepřisvědčil. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona mohou námitky účastníků stavebního řízení směřovat proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů. Je nepochybné, že otázka zvýšení provozu na předmětné komunikaci v průběhu stavby, spadá pod způsob provádění stavby, proto mohla být ve stavebním řízení relevantní. Ze správního spisu ostatně vyplývá, že se problematikou zvýšeného provozu na dané komunikaci správní orgány v průběhu stavebního řízení věcně zabývaly. Na tomto místě je však nutné konstatovat, že stěžovatelka v podané žalobě ani následně v kasační stížnosti ve vztahu ke zmiňované námitce neuvedla, jakým způsobem by zvýšený provoz mohl zasáhnout do jejího vlastnického práva. Není-li přímý zásah na vlastnickém právu v žalobě tvrzen, nemůže se jednat o námitku ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, k níž by správní orgány měly v řízení o povolení stavby přihlížet.

[30] Aby se jednalo o námitku ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, je nutné kumulativní splnění dvou podmínek: 1. námitka musí směřovat proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (věcný rozsah) a 2. účastník musí tvrdit přímé dotčení na svém vlastnickém právu, případně právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (osobní rozsah). Není-li některá z těchto podmínek naplněna, nejedná se o námitku, o níž by byl stavební úřad povinen rozhodnout ve smyslu § 114 odst. 3 stavebního zákona. Také z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[v]*e správních řízeních vedených dle stavebního zákona je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek, tj. co vytýká záměru, o němž se vede správní řízení. (...) pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námitky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka*“ (srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, publikovaný pod č. 1787/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

[31] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelkou v žalobě uplatněná námitka, že zvýšený provoz na předmětné komunikaci v průběhu výstavby může ohrozit bezpečnost občanů obce a sníží kvalitu životního prostředí, není námitkou ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, k níž by správní orgány byly povinny ve stavebním řízení přihlížet. Na tom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že potenciální dotčení stěžovatelky by bylo možné dovodit z řízení před správními orgány. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na stěžovatelce, aby v podané žalobě a následně v kasační stížnosti vymezila důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpajíce z průběhu předchozího správního řízení.

[32] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že tvrzení uplatněná stěžovatelkou v řízení o žalobě, a následně i v řízení o kasační stížnosti, neobsahují konstatování jejího potenciálního dotčení vlastnického práva v důsledku povolované stavby. Dotčení na svých právech spatřuje stěžovatelka ve zhoršení kvality životního prostředí, případně v obavě o bezpečnost občanů. Uvedený zásah do práv však nemůže být relevantní při vydání stavebního povolení, neboť se nejedná o zásah do vlastnického práva stěžovatelky. V této souvislosti by mohly být významnými např. námitky, že vibrace z provozu vozidel po místní komunikaci mohou narušit statiku okolních nemovitostí, způsobit na nich škody apod. Obava o bezpečnost občanů, resp. nedodržování nejvyšší povolené rychlosti na místní komunikaci však není relevantní skutečností, která by znamenala zásah do vlastnického práva stěžovatelky. I když tedy stěžovatelka brojí uvedenými námitkami proti způsobu provádění stavby (věcně by tak námitky spadaly do předmětu stavebního řízení), nejedná se o námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, jimiž by se správní orgány měly věcně zabývat, neboť není uvedeno, jakým způsobem může být v důsledku stavby ovlivněno vlastnické právo stěžovatelky.

[33] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že se krajský soud i přes svůj závěr o nemožnosti přihlížet ve správním řízení k uváděným námitkám v napadeném rozsudku zabýval posouzením, zda bylo v řízení nutné provést další znalecký posudek navrhovaný stěžovatelkou či nikoliv a vyjádřil se rovněž k charakteru českých technických norem. Neshledal však v postupu správních orgánů ve stavebním řízení pochybení, které by v tomto směru odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Na řádně formulovanou námitku týkající se zvýšeného provozu na pozemní komunikaci v důsledku výstavby správní orgány v průběhu řízení reagovaly. Uložily stavebníkovi povinnost doložit znalecký posudek, který by zhodnotil stav místní komunikace v obci Branky. Jedním ze zadání bylo posoudit, zda mohou vznikat vibrace od vozidel směřujících do areálu stavebníka, které mohou mít negativní vliv na okolní domy. V posudku č. 38-03/07 ze dne 8. 10. 2009 Ing. Libor Jacko, znalec v oboru stavebnictví, konstatoval, že by uvedený provoz neměl způsobit škody na okolních nemovitostech při splnění určitých podmínek (např. opravení určitých částí místní komunikace). Na závěry znaleckého posudku reagovala Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Jihomoravského kraje (dotčený orgán), vydáním souhlasného stanoviska se stavebním povolením ze dne 9. 12. 2009, č. j. ORVS-4176-3/ČJ-2008-07. Lze tak v obecné rovině uzavřít, že správní orgány se námitkami stěžovatelky uplatněnými ve správním řízení věcně zabývaly.

[34] Závěrem k obecně formulovaným námitkám stěžovatelky, že v důsledku zvýšeného provozu na pozemní komunikaci v průběhu stavby a při následném provozu výrobního

areálu dojde k ohrožení bezpečnosti občanů obce, Nejvyšší správní soud uvádí, že otázky bezpečnosti provozu na komunikaci nejsou předmětem stavebního řízení (ani řízení územního). Stěžovatelka tak těmito námitkami nemůže s úspěchem brojit proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení. Prevenci v oblasti bezpečnosti a plynulosti provozu provádí v souladu s § 124 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, obecní úřad obce s rozšířenou působností, krajský úřad, případně Policie České republiky. U těchto orgánů může stěžovatelka své námitky týkající se ohrožení bezpečnosti obyvatel obce zvýšením provozu na předmětné komunikaci uplatnit. Při posuzování žádosti o stavební povolení však stavební úřad není povinen k takto formulované námitce přihlížet, neboť s ohledem na § 114 odst. 1 stavebního zákona je při posuzování námitek ve stavebním řízení relevantní toliko tvrzené přímé dotčení na vlastnickém právu účastníka řízení, resp. právu založeného smlouvou provést stavbu či právu odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud v napadeném rozsudku dospěl ke správnému závěru, že správní orgány nebyly povinny v rámci stavebního řízení věcně přezkoumat námitky uplatněné stěžovatelkou v podané správní žalobě. Krajský soud však nepřesně konstatoval, že veškeré žalobní námitky měly být uplatněny již v řízení územním, resp. při územním plánování. S tímto závěrem se zdejší soud neztotožnil. Námitky stěžovatelky týkající se zvýšení provozu na místní komunikaci v důsledku provádění stavby, by věcně spadaly do rozsahu stavební řízení. Protože však stěžovatelka v podané žalobě ani v kasační stížnosti nespecifikovala, jakým způsobem by tato skutečnost mohla zasáhnout do jejího vlastnického práva, nejedná se o námitku ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, jíž by se správní orgány byly povinny ve stavebním řízení věcně zabývat. Obstojí tedy závěr krajského soudu, že správní orgány nebyly povinny zabývat se v řízení žalobními námitkami stěžovatelky. Námitka nesprávného právního posouzení této otázky krajským soudem tak není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Za popsané situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu z celkového hlediska obstojí. Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66, dostupného na www.nssoud.cz, „[v] *případě zamítavého rozsudku krajského soudu založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je (...) rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku krajského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány.*“ Tak tomu v daném případě bylo. Stěžovatelka učinila předmětem žalobního přezkumu otázku, zda správní orgány byly povinny reagovat na jí zmíněné námitky v rámci stavebního řízení; skutková stránka věci byla a je mezi stranami nesporná. Jak stěžovatelka, tak i žalovaný k této právní otázce v průběhu řízení o žalobě před krajským soudem přednesli své argumenty, čímž řádně uplatnili svá procesní práva vyjádřit se k předmětu sporu. Krajský soud poté na základě posouzení těchto argumentů obou stran dospěl k právnímu závěru, který našel svůj odraz v odůvodnění jeho rozsudku. Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti zabýval stejnou právní otázkou (posouzením, zda správní orgány byly povinny k námitkám stěžovatelky v řízení

přihlížet), přičemž závěry krajského soudu korigoval. Nejvyšší správní soud ovšem při přezkumu rozsudku krajského soudu nijak nevybočil z rámce právních otázek, které byly vytyčeny již v řízení o žalobě před krajským soudem a v předcházejícím správním řízení. Byl tak oprávněn nahradit argumentaci, na jejímž základě zamítl krajský soud žalobu stěžovatele, svou vlastní úvahou, která by v daném případě také vedla k zamítnutí žaloby.

[37] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, proto rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu IV. výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu